

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
II-2 У. 10626/16 (2013)
27.10.2016. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Томислава Медведа, председника већа, Ненада Стојановића и Драгана Јовановића, чланова већа, са судским саветником Сандром Пауновић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. Из ..., ..., кога заступа пуномоћник мр Жарко Вујовић, адвокат из Ниша, Ћирила и Методија бр. 17/1, ради поништаја решења тужене Војне поште 1094 Земун Уп-2 број 60-3/289-23/05 од 25.04.2013. године, у извршењу одлуке Уставног суда Уж. 10491/2013 од 30.06.2016. године, у предмету престанка службе цивилног лица, у нејавној седници већа, одржаној дана 27.10.2016. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Војне поште 1094 Земун Уп-2 број 60-3/289-23/05 од 25.04.2013. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Управног суда II-2 У.8382/13 од 17.10.2013. године, одбијена је тужба тужиоца А.А. Из ..., поднета против решења тужене Војне поште 1094 Земун Уп-2 број 60-3/289-23/05 од 25.04.2013. године, којим је одбијена његова жалба изјављена против решења Војне поште 1205 Београд, инт. број 03-1/1462-4 од 28.03.2013. године, којим је тужиоцу престала служба у Војсци Србије и Црне Горе, по потреби службе дана 10.05.2005.године, сходно члану 143. став 1. тачка 9) Закона о Војсци Југославије, утврђује једнократна отпремнина одређена у висини дванаестоструког износа плате коју је именовани остварио за месец који претходи месецу у коме му престаје служба исплаћена именованом дан 13.05.2005. године у износу од 363.217,20 динара, именовани упућује да новчану накнаду и друга права по прописима о запошљавању затражи код Националне службе за запошљавање и одређује му се отказни рок од 30 дана који почиње да тече од 11.04.2005. године.

Против наведене пресуде тужилац је изјавио Уставном суду уставну жалбу.

Одлуком Уставног суда Уж. 10491/2013 од 30.06.2016. године усвојена је уставна жалба А.А. и утврђено је да је пресудом Управног суда II-2 У.8382/13 од 17.10.2013. године, повређено право подносиоца уставне жалбе на правично суђење, зајемчено одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије (став 1. диспозитива), поништена је пресуда Управног суда II-2 У.8382/13 од 17.10.2013 године, и одређено да исти суд донесе нову одлуку о тужби подносиоца уставне жалбе поднетој против решења Војне поште 1094 Земун Уп-2 број 60-3/289-23/05 од 25.04.2013. године (став 2. диспозитива), одбијена је, као неоснована, уставна жалба А.А. изјављена због повреде права на суђење у разумном року, зајемченог одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије, у управном поступку који је вођен пред Војном поштом 1205 Београд у предмету интерни број 03-1/1462-4 (став 3. диспозитива).

Према образложењу одлуке Уставног суда, Управни суд је, између осталог, нашао да је другостепени орган дао довољне разлоге због којих је оценио да су накнадно прибављени докази били поуздан основ за утврђивање одлучних чињеница о укидању радног места подносиоца и немогућност његовог распоређивања на одговарајуће радно место у Војци и Министарству одбране. Међутим, са друге стране, могућност заснивања радног односа подносиоца у другом предузећу, установи или државном органу на радном месту које одговара његовој стручној спреми, у другостепеном решењу је утврђивана искључиво на основу података из потврде Министарства одбране – Сектор за људске ресурсе – Управе за кадрове од 12.07.2011. године, према којој се подносиоцу није могло обезбедити једно од права из члана 144. став 1. раније важећег Закона о Војсци Југославије. Стим у вези, Уставни суд је констатовао да је Управа за кадрове, као унутрашња организациона јединица Сектора за људске ресурсе Министарства одбране, могла испитати постојање могућности распоређивања подносиоца само на одговарајуће радно место у Војсци и Министарству одбране, док је за утврђивање могућности заснивања радног односа подносиоца на другим одговарајућим радним местима било неопходно прибавити податке којима располаже Национална служба за запошљавање. У том смислу, Уставни суд је имао у виду да је Национална служба за запошљавање – Филијала ... актом од 21.07.2011. године обавестила првостепени орган да није у могућности да достави извештај о слободним радним местима у периоду од 08.04. до 10.05.2005. године, према врсти и степену стручне спреме подносиоца уставне жалбе, јер обавеза чувања пријава потребе за запошљавање траје пет година. Полазећи од наведеног, Уставни суд је оценио да је у поступку који је окончан оспореном пресудом Управног суда било неопходно утврдити да ли је у релевантном периоду било пријављених потреба за запошљавањем које одговарају стручној спреми подносиоца и да ли је подносилац испуњавао услове које је одредио послодавац за заснивање радног односа на радном месту за које је пријављена потреба запошљавања. Како Управни суд није испитао наводе подносиоца који су били одлучујући за оцену законитости престанка његове службе у Војсци, Уставни суд је нашао да образложење оспорене одлуке не задовољава захтеве правичности.

Поступајући у извршењу одлуке Уставног суда Уж. 10491/2013 од 30.06.2016. године, којом је поништена пресуда Управног суда II-2 У.8382/13 од 17.10.2013. године, Управни суд је, испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са чланом 41. став 1. Закона о управним споровима, поново оценио наводе тужбе,

одговор на тужбу, списе предмета ове управне ствари који су Управном суду достављени од стране туженог дана 17.10.2016. године, па је нашао да је тужба основана.

Према одредби члана 166. став 2. Устава Републике Србије, одлуке Уставног суда су коначне, извршне и општеобавезујуће.

Чланом 171. Устава, утврђено је да је свако дужан да поштује и извршава одлуке Уставног суда (став 1.); да Уставни суд својом одлуком уређује начин њеног извршења, када је то потребно (став 2.); а да се извршење одлука Уставног суда уређује законом.

Одредбом члана 104. став 1. Закона о Уставном суду („Службени гласник РС“, бр. 109/07...18/13), прописано је да су државни и други органи, организације којима су поверена јавна овлашћења, политичке странке, синдикалне и друге организације, удружења грађана или верске заједнице, дужни да, у оквиру својих права и дужности, извршавају одлуке и решења Уставног суда.

Одредбом члана 89. став 2. Закона о Уставном суду, прописано је да, када Уставни суд утврди да је оспореним појединачним актом или радњом повређено или ускраћено људско или мањинско право и слобода зајемчена Уставом, може поништити појединачни акт, забранити даље вршење радње или одредити предузимање друге мере или радње којом се отклањају штетне последице утврђене повреде или ускраћивања зајемчених права и слобода и одредити начин правичног задовољења подносиоца.

У тужби, поднетој Управном суду дана 20.05.2013. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа, наводећи да је у овој правној ствари чињенично стање утврђивао другостепени орган, да се није руководио правним схватањима исказаним у пресуди овог суда У.6533/10 од 02.02.2011. године, да није извео ни један доказ за доношење правилне и законите одлуке у предметној управној ствари у смислу одредбе члана 144. Закона о Војсци Југославије, те да му у смислу одредбе члана 9. Закона о општем управном поступку, није омогућено да се изјасни у односу на исправе прибављене у првостепеном поступку. У том смислу, као и смислу осталих навода у тужби, предлаже Суду да тужбу уважи и оспорено решење поништи.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предложио да суд одбије тужбу, као неосновану.

Из списка предмета ове управне ствари произлази да првостепеним решењем Војне поште 1575 Ниш број 831-1 од 08.04.2005. године, по потреби службе, тужиоцу престаје служба у Војсци Србије и Црне Горе са даном 10.05.2005. године, а које решење је, по жалби тужиоца, поништено решењем другостепеног органа Војне поште 1094 Ниш од 29.03.2011. године, донетог у извршењу пресуде Управног суда 23 У6533/10 (2009) од 02.02.2011. године и предмет враћен на поновни поступак и одлучивање. У поновном поступку, по службеној дужности Војна пошта 1025 Београд доноси решење 30.12.2011. године, којим је одлучено да са истих разлога престаје служба тужиоцу са даном 10.05.2005. године. Решењем Војне поште 1094 Земун Уп-2

60-3/289-20/05 од 29.01.2013. године, укинута је решење Војне поште 1025 Београд. Поступајући у извршењу решења од 29.01.2013. године, првостепени орган Војна пошта 1025 Београд доноси решење инт. бр. 03-1/1462-4 од 26.03.2013. године којим тужиоцу престаје служба без сагласности због укидања радног места на које је распоређен са даном 10.05.2005. године. Против овог решења тужилац је изјавио жалбу, по којој је тужени орган донео оспорено решење од 25.04.2013. године.

Према образложењу оспореног решења тужени орган је нашао да је првостепено решење од 26.03.2013. године, којим је одлучено да тужоцу, цивилном лицу у Војсци, престаје служба у Војсци Србије и Црне Горе са даном 10.05.2005 године, због укидања радног места на које је распоређен, правилно и на закону засновано и донето сагласно одредби члана 143. став 1. тачка 9. као и одредби члана 144. став 1. Закона о Војсци Југославије („Службени лист СРЈ“ број 43/94... 37/02 и „Службени лист СЦГ“ број 7/05 и 44/05). При томе, тужени орган у образложењу оспореног решења наводи да је чињеница укидања формацијског места утврђена на основу Одлуке министра одбране о организацијско-мобилизацијским променама у Министарству одбране и Војсци Србије и Црне Горе стр. Пов. 904-2 од 08.04.2005. године, којом је, на формацијском месту на коме је тужени распоређен, уместо цивилног лица одређен подофицир, а која чињеница се доказује потврдом Министарства одбране - Сектор за политику одбране-Управа за организацију инт.бр.1013-2 од 28.06.2011. године. Даље, наводи да се потврдом Управе за кадрове бр. 4497-2 од 12.07.2011. године, потврђује да у време престанка службе 2005. године није постојало радно место на које се тужени могао распоредити у ВСЦГ и МО, или се могао доквалификовати или преквалификовати. Налази да је тужиоцу омогућено да се у поступку изјасни о чињеницама и околностима значајним за решавање ове управне ствари, а што произлази из акта инт. бр.03-1/1462-2 од 06.03.2013. године, којим је, првостепени орган, доставио пуномоћнику тужиоца доказе ради изјашњавања по истим, по којима се, пуномоћник тужиоца, изјаснио поднеском који је заведен код првостепеног органа дана 15.03.2013.године, под инт. бр.03-1/1462-3.

Код оваквог стања ствари, а имајући у виду одредбу члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, број 33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС”, број 30/10), Суд налази да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, јер образложење оспореног решења не садржи разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву, а та повреда је била од значаја за доношење законите одлуке у овој правној ствари. Ово због тога, јер је Национална служба за запошљавање – Филијала ... актом од 21.07.2011. године обавестила првостепени орган да није у могућности да достави извештај о слободним радним местима у периоду од 08.04. до 10.05.2005. године, према врсти и степену стручне спреме подносиоца уставне жалбе, јер обавеза чувања пријава потребе за запошљавање траје пет година. Стога је у проведеном поступку било неопходно утврдити да ли је у релевантном периоду било пријављених потреба за запошљавањем које одговарају стручној спреми тужиоца и да ли је тужилац испуњавао услове које је одредио послодавац за заснивање радног односа на радном месту за које је пријављена потреба запошљавања. Имајући у виду изнето, по оцени Суда, оспорено решење не садржи разлоге који упућују на то да се тужиоцу пре престанка службе могло обезбедити неко од права прописано одредбом члана 144. став 1. Закона о Војсци Југославије (“Службени лист СРЈ”, број 43/94...37/02 и “Службени лист СЦГ”, број 7/05 и 44/05), а у вези са одредбом члана 90. став 4. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености (“Службени гласник РС”, број 71/03 и 84/04).

Суд је овај спор решио без одржавања јавне расправе, у смислу одредбе чл. 33. ст. 2. Закона о управним споровима, којом је прописано да Суд решава без одржавања усмене расправе, само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, или ако странке на то изричито пристану, будући да је због наведене повреда правила поступка оспорени акт незаконит, а што је овај суд могао да цени на основу стања списка предмета, без одржавања јавне расправе.

Са напред изнетог, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Суд је тужбу уважио и на основу члана 42. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), одлучио као у диспозитиву пресуде и предмет вратио надлежном органу на поновно одлучивање, с тим што су примедбе суда, а сагласно одредбама члана 69. став 1. наведеног Закона, обавезне за тужени орган.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана: 27.10.2016. године, II-2 У. 10626/16 (2013)

**Записничар,
Сандра Пауновић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Томислав Медвед, с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СР